

dette Medlem oversaae, naar han klagede over, at det undertiden varede lovligt længe, inden der fra Ministeriet blev givet Svar paa Ansøgninger om visse Bevillinger, nemlig den Dplysning, at det paa mange Steder i Lovgivningen er befalet, at f. Ex. Sogneraadenes Erklæringer skulle indhentes, før visse Bevillinger kunne meddeles, og dette kan ikke stee paa een eller to Dage, men maa nødvendigvis tage Tid. Dermed vil jeg ikke have sagt, at der ikke kan paavises Exempler paa, at det undertiden kan have været meget for længe; der kan være Feil her, som paa saa mange andre Punkter, men vil man dømmе om disse Forhold, maa man dog tage alle de Omstændigheder med i Betragtning, der kunne foranledige en længere Udsættelse end den, man finder ønskelig.

Hvad nu de Spørgsmaal angaaer, som nærmest vedkomme det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig et Niblik at standse ved den Række af Embedsmænd, som her er foreslaaet. Jeg har ogsaa i denne Henseende fulgt den Anviisning, der er givet ved Loven af 31te Marts 1860, og jeg tilstaaer, jeg har ikke selv havt den Opfattelse og vil indtil videre tillige tvivle paa, at Thaget har den, at en Revision af Rønningslovene skulde betyde ganske det Samme, som en Kuldstælselse af de Principer, man for ikke mere end 7 Aar siden har staaet fast. Jeg finder det desuden ogsaa i Tjenestens Interesse, at de Embedsmænd, som her ere foreslaaede, fastholdes og fastholdes som kongelige Embedsmænd. Jeg skal tillade mig at føie min Erfaring som Finantsminister til den, de to ærede Medlemmer have, der før mig have været i Finantsministeriet, idet jeg ogsaa maa sætte særdeles Priis paa Departementschefer, og navnlig vil et Ministerium af det Omfang som Finantsministeriet ikke kunne undvære den Hjælp, som Departementscheferne give. Selv ganske affeet fra, at de ere Bærerne og saa at sige de traditionelle Overbringer af den administrative Ret, er det absolut nødvendigt i Ministerier af noget Omfang at have en Samling for Forretningerne og et Tilshyn med, hvorledes Contoirerne udføre deres Tjeneste, som paa ingen Maade kan undværes. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds

(Winther) erklærede sig vel imod Departementscheferne; men det forekommer mig dog, at hans Resultat var det, at han vil have langt flere Departementschefer end dem, der ere foreslaaede af mig. Han vil nemlig forandre Navnet og Sagen, men forøvrigt beholde selve Sagen, idet han vil, at Contoircheferne skulle fungere som Departementschefer, og Fuldmægtigene som Contoirchefer. (Winther: Nei!) Det ærede Medlem sagde, at han ikke nærede Tvivl om, at Contoircheferne meget vel vilde kunne udfylde Departementschefernes Plads, og at der, naar Referaterne tillige bleve forelagte med Fuldmægtigens Underkrift, maatte være al den Garanti, som en Minister kunde forlange. Jeg tillader mig at sige Nei til, hvad det ærede Medlem saaledes har opstillet. Det er ikke Nok, at man ikke tvivler paa, at Vedkommende have gjort deres Bedste; det er ikke Nok, at have to Mænds samstemmende Vidnesbyrd, selv om man vilde finde dette passende, thi med Hensyn til Ting, der vedrøre Forretninger, maa der med Nødvendighed bringes en vis Gensidighed frem. Derfor er det nyttigt og ønskeligt for Sagernes alsidige Bedømmelse, at ogsaa andre Mænd, der ikke hver Dag maae træde i det Samme, komme til at bedømme dem og forelægge dem for Ministeren med deres Ansættelse derom. Der er endnu en Ting, som ikke maa oversees, og det er, at der foruden det egentlige, daglige Arbejde i Ministerierne er ikke lidet ekstraordinært Arbejde, som ingen Anden kan og bør gjøre, end netop Departementschefen, og jeg skal her nævne et Exempel, som vil være Alle bekendt: det er alle de Arbejder, der ere forbundne med de Lovforslag, som skulle forelægges her. Hvorledes troe de Herrer, at det vilde være muligt for Ministeren at faae alle den Slags Sager behandlede med den Saglundskab og den Dygtighed, som nødvendig maa forlanges, og som ogsaa forlanges, naar man vilde nægte Ministeren den Hjælp, som han ganske nødvendigt maa gjøre Krav paa? Hvad angaaer Talen om, at Departementscheferne skulde være uforenelige med det parlamentariske System, hvortil man har føiet den Bemærkning, at de skulde vegle med Ministrene, maa jeg udtale, at det er en Theori, som aldeles ikke passer med vore Forhold.